

Underbilag 2 til bilag 2.

AARHUS UNIVERSITET

Det økonomiske og juridiske fakultet

Aarhus, den 10. januar 1958.

Til justitsministeren.

I skrivelse af 6. december 1957 har justitsministeren efter anmodning af det af folketinget nedsatte udvalg angående det i oktober 1957 fremsatte forslag om ændringer i retsplejeloven anmodet fakultetet om en udtalelse om de i lovforslaget indeholdte regler om højesteretssagførerprøven og vøteringsordningen i højesteret.

I fakultetets behandling af sagen har deltaget professorerne Knud Illum, Torben Lund, Alvar Nelson og Thøger Nielsen. Professor Max Sørensen har på grund af bortrejse været forhindret i at deltage i fpkultetets møde, men har tiltrådt de synsaunkter, der blev fremsat på fakultetsmødet.

1. Med hensyn til det førstnævnte punkt, ændring af reglerne om adgangen til at procedere for højesteret, er fakultetet af den mening, at der ikke er fremdraget oplysninger af en sådan vægt, der kan begrunde en grundlæggende ændring af de hidtil gældende regler. Uden at fakultetet for sit vedkommende skal forsøge en gennemgang af de mange betragtninger, der er anført vedrørende denne sag, skal man fremhæve, at fakultetet deler den opfattelse, at hensynet til den bedste procedure ved højesteret og ikke hensynet til visse sagførergrupperes interesser må være afgørende. Fakultetet deler ikke den opfattelse, at landsretssagførerne i almindelighed er i stand til at udføre en procedure, der blot tilnærmelsesvis står mål med den, der under den hidtidige procesordning har været udført ved højesteret. Det kan næppe herimod anføres, at man nu gennem adskillige år har arbejdet med

en ordning, hvorefter landsretssagførere har kunnet give møde for højesteret i egne sager, og der ikke stilles forslag om ændring af denne ordning. Dels er det tvivlsomt, om denne ordning har virket tilfredsstillende, men navnlig skal man påpege, at det — i hvert fald som hovedregel — kun kan antages at være de bedst kvalificerede blandt landsretssagførerne, der har ønsket at føre deres egne sager frem for højesteret. Når der gives almindelig adgang for alle landsretssagførere med en vis tids praksis til at føre alle sager for højesteret, må det påregnes, at i hvert fald det store flertal af sagførerne af konkurrence- og prestige-mæssige grunde vil se sig nødsaget til at føre deres sager gennem alle instanser. En forringelse af højesteretsproceduren vil derfor blive den uundgåelige følge af forslaget gennemførelse.

Denne forringelse vil kun i mindre udstrækning ramme de store aktieselskaber eller andre forretningsvirksomheder, der hyppigt betjener sig af sagførerhjælp, og som formentlig altid vil være i stand til at skaffe sig vel kvalificeret sagførerhjælp. Fakultetet mener, at det særlig for den lille mand, der kun sjældnere kommer i forbindelse med retsmaskineriet, har betydning, at han, hvis hans sag kommer for højesteret, let kan finde frem til en egnet procedur, der enten anvises ham af hans egen sagfører, eller som han — uden fortrydelse hos hans egen sagfører — kan henvende sig til om ankesagers behandling for højesteret.

Det tilføjes, at fakultetet ser med megen forståelse på de forslag, der er fremsat om